

Pauli bref till Galaterna.

1 Kapitlet.

Aposteln förundrar sig öfver Galaternas ostadighet och förbannar hvarje lära, som strider mot Kristi evangelium.

Paulus, apostel, icke från människor, ej heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och Gud Fader, som uppväckte honom från de döda, Tit. 1: 3; Ag. 2: 24, 32; Ef. 1: 20; Kol. 2: 12; 1 Tess. 1: 10; Ebr. 13: 20.

2 och alla de bröder, som äro med mig, till Galatiens församlingar.

3 Nåd *vare* eder och frid från

Gud Fader och vår Herre Jesus Kristus, Rom. 1: 7; 1 Kor. 1: 3.

4 som gaf sig själf för våra synder, på det att han skulle uttaga oss ur den närvarande onda världsåldern enligt vår Guds och Faders vilja,

Mt. 20: 28; Gal. 2: 20; Ef. 5: 2;
Tit. 2: 14; Ebr. 9: 14.

5 hvilken *vare* äran i evigheternas evigheter*. Amen.

6 Det förundrar mig, att I så snart låten bortvända eder från den, som kallade eder i Kristi nåd, till ett annat evangelium,

* Egentl.: in i tidsåldrarnas tidsåldrar.

7 hvilket icke är något annat, än att några finnas, som oroa eder och vilja förvända Kristi evangelium.

Ag. 15: 1; 2 Kor. 11: 4.

8 Men om ock vi eller en ängel från himmelen förkunnar eder ett annat evangelium än det, som vi förkunnade eder, han vare förbannad.

9 Såsom vi förut hafva sagt, så säger jag ock nu åter: Om någon förkunnar eder ett annat evangelium än det, som I mot-togen, han vare förbannad.

5 Mos. 4: 2; 12: 32; Ords. 30: 6;
Upp. 22: 18.

10 Talar jag nämligen nu människor eller Gud till behag? Eller söker jag att täckas människor? Om jag ännu täcktes människor, så vore jag icke en Kristi tjänare.

1 Tess. 2: 4; Jak. 4: 4.

11 Men jag kungör eder, bröder, att det evangelium, som förkunnades af mig, icke är efter människosätt.

1 Kor. 15: 1, 3.

12 Ty jag har ej heller mot-tagit eller lärt detsamma af någon människa, utan genom Jesu Kristi uppenbarelse. Ef. 3: 3.

13 Ty I hafven hört om min förra vandel i judendomen, att jag öfver måttan förföljde Guds församling och förödde henne. Ag. 8: 3; 9: 1; 22: 4; 26: 9; Fil. 3: 6;
1 Tim. 1: 13.

14 och gick längre i juden-domen än många mina samtida bland mitt folk, i det att jag mer än någon var en ifrare för mina fädernestadgar.

15 Men när Gud, som hade afskilt mig ända från moder-lifvet och kallat mig genom sin nåd, Jer. 1: 5; Ag. 9: 15; 13: 2; Rom. 1: 1.

16 behagade att i mig uppen-bara sin Son, på det att jag skulle förkunna evangelium om honom bland hedningarna, strax rådfrågade jag mig icke med kött och blod; 2 Kor. 4: 6; Gal. 2: 8; Ef. 3: 8; Mt. 16: 17.

17 icke heller for jag upp till Jerusalem till dem, som voro apostlar före mig, utan jag for bort till Arabien och återvände så igen till Dama-skus.

18 Sedan, efter tre år, for jag upp till Jerusalem, för att lära känna Petrus, och blef kvar hos honom femton dagar.

Ag. 9: 26.

19 Men någon annan af apost-larna såg jag icke, utom Jakob, Herrens broder. Mk. 6: 3.

20 Och hvad jag skrifver till eder, se, inför Gud *betygar jag*, att jag icke ljuger.

Rom. 1: 9; 9: 1; 2 Kor. 1: 23; 11: 31; 1 Tess. 2: 5; 1 Tim. 5: 21; 2 Tim. 4: 1.

21 Sedan kom jag till Sy-riens och Ciliciens trakter.

Ag. 9: 30.

22 Och jag var till ansiktet okänd för de Judeens försam-lingar, som äro i Kristus;

23 de hörde allenast *de andra säga*: Den som tillförene förföljde oss, han förkunnar nu genom evangelium den tro, som han tillförene förödde.

24 Och de prisade Gud för min skull.

2 Kapitlet.

Aposteln berättar, att han framställt sitt evangelium för de andra apostlarna, samt att han bestraffat Petrus.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem med Barnabas och tog äfven Titus med mig. Ag. 15: 2.

2 Men jag for upp till följd af en uppenbarelse och framställde för dem och särskildt* för de *mera* ansedda det evangelium, som jag predikar bland hedningarna, på det att jag icke tilläfventyrs skulle löpa eller hafva lupit förgäfvat.

Ag. 19: 21; Fil. 2: 16.

3 Men icke ens Titus, som var med mig, nödgades att låta omskära sig, ehuru han var Grek, Ag. 16: 3; 1 Kor. 9: 21.

4 och det just för de falska bröders skull, som insmugit sig, de där kommit med för att bespeja vår frihet, som vi hafva i Kristus Jesus, på det att de skulle göra oss till trälar.

Ag. 15: 24.

5 Men vi gäfvot icke ens en stund vika för dem genom eftergifvenhet däruti, på det att evangeliets sanning skulle förblifva hos eder.

6 Men hvad beträffar dem, som ansågos vara något — hurudana de nu voro, det är mig likgiltigt; Gud har icke anseende till en människas person — så hade de *mera* ansedda ingenting vidare att lära mig; 5 Mos. 10: 17; 2 Kr. 19: 7; Job 34: 19; Ag. 10: 34; Rom. 2: 11; Ef. 6: 9; Kol. 3: 25; 1 Pet. 1: 17.

* Eller: enskildt.

7 utan tvärtom, när de sågo, att åt mig hade blifvit anförtrordt evangelium för de omskurna, likasom åt Petrus för de omskurna — Ag. 13: 46; Rom. 11: 13; 1 Tim. 2: 7; 2 Tim. 1: 11.

8 Ty den som var verksam med Petrus till apostlaämbete för de omskurna, han var äfven med mig verksam bland hedningarna — Ag. 9: 15; 13: 2; 22: 21; Gal. 1: 16; Ef. 3: 8.

9 och när de förnummo den mig gifna nåden, räckte Jakob och Kefas och Johannes, som ansågos vara pelare, mig och Barnabas handen till *broderlig* gemenskap, på det att vi *skulle gå* till hedningarna, och de till omskärelsen; Jh. 1: 12.

10 allenast att vi skulle komma ihåg de fattiga, hvilket just är, hvad jag har befitat mig om att göra.

Ag. 11: 30; 24: 17; Rom. 15: 25; 1 Kor. 16: 1; 2 Kor. 8: 1; 9: 1.

11 Men när Petrus kom till Antiokia, stod jag honom öppet emot, emedan han var anklagad.

12 Ty förrän några hade kommit *dit* från Jakob, åt han tillsamman med hedningarna, men när de kommo, drog han sig undan och afskilde sig, emedan han fruktade för dem, som voro af omskärelsen.

13 Och äfven de öfriga Judarna skrymtade med honom, så att jämväl Barnabas ryktes med genom deras skrymteri.

14 Men när jag såg, att de icke vandrade rätt efter evangelii sanning, sade jag till Petrus inför alla: Om du, som är en Jude, lefver på hedniskt sätt och icke på judiskt sätt, hvarför nödgas du då hedningarna att lefva som Judar?

Ag. 10: 28; 15: 10, 11.

15 Vi äro genom födelsen Judar och icke syndare af hedningarna;

Ef. 2: 12.

16 Men då vi förstodo, att en människa icke rättfärdigas af lagens gärningar, utan genom tron på Jesus Kristus, blefvo äfven vi troende på Kristus Jesus, på det att vi skulle rättfärdigas af tron på Kristus och icke af lagens gärningar, därför att intet kött skall rättfärdigas af lagens gärningar. Ps. 143: 2; Ag. 13: 38, 39; Rom. 1: 17; 3: 20, 28; 8: 3; Gal. 3: 11; Ebr. 7: 18, 19.

17 Men om vi, som söka att rättfärdigas i Kristus, skulle ock själfva befinnas syndare, då vore ju Kristus en syndens tjänare. Bort det!

18 Ty om jag åter uppbygger, hvad jag har nedbrutit, så framställer jag mig själf såsom en öfverträdare.

19 Ty jag har genom lag dött från lag, på det att jag må lefva för Gud.

Rom. 6: 14; 7: 4, 6; 8: 2; 6: 6;

Gal. 5: 24; 6: 14.

20 Jag har med Kristus blifvit korsfäst. Men jag lefver, dock icke mer jag, utan Kristus lefver i mig. Hvad jag nämligen nu lefver i köttet, det

lefver jag i tron på Guds Son, som älskade mig och utgaf sig själf för mig.

Gal. 1: 4; Ef. 5: 2; Tit. 2: 14.

21 Jag förkastar icke Guds nåd, ty om rättfärdighet kommer genom lag, så dog ju Kristus förgäfvos.

Ebr. 7: 11.

3 Kapitlet.

Aposteln bestraffar Galaterna, som återvändt till lagen, sedan de fått Anden genom Evangelium.

O, I oförståndiga Galater, hvem har tjust eder, för hvilkas ögon Jesus Kristus förut blifvit målad såsom korsfäst?

Gal. 5: 7.

2 Detta allenast vill jag veta af eder: Fingen I Anden af lagens gärningar eller af trons predikan?

Ag. 2: 38; 8: 15; 15: 8; Ef. 1: 13.

3 Ären I så oförståndiga? I hafven begynt genom Anden; skolen I nu fulländas genom köttet?

4 Hafven I lidit så mycket förgäfvos? Om det eljest är förgäfvos.

5 Den som nu gifver eder Anden och verkar kraftiga gärningar bland eder, gör han det genom lagens gärningar, eller genom trons predikan?

6 Likasom »Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet»,

1 Mos. 15: 6; Rom. 4: 3.

7 så veten, att de som äro af tron, de äro Abrahams söner.

Rom. 4: 11, 12, 16.

8 Och emedan skriften förutsåg, att Gud rättfärdigar hed-

ningarna af tron, förkunnade hon Abraham förut det glada budskapet: »I dig skola alla hedningar välsignas».

1 Mos. 12: 3; 18: 18; 22: 18; 26: 4;
Ag. 3: 25.

9 Alltså blifva de, som äro af tron, välsignade tillika med den troende Abraham.

10 Ty så många som äro af lagens gärningar, de äro under förbannelse; ty det är skrifvet: »Förbannad är hvar och en, som icke förblifver vid allt det, som är skrifvet i lagens bok, för att fullgöra det». 5 Mos. 27: 26.

11 Men att ingen genom lagen rättfärdigas inför Gud, är klart; ty *det är skrifvet*: »Den rättfärdige skall lefva af tro».

Rom. 3: 20; Gal. 2: 16; Hab. 2: 4;
Rom. 1: 17; Ebr. 10: 38.

12 Men lagen är icke af tron, utan »den som fullgör dessa bud, han skall lefva genom dem».

3 Mos. 18: 5; Hes. 20: 11; Rom. 4: 4, 5;
10: 5, 6; 11: 6.

13 Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, då han* för oss blef en förbannelse — ty det är skrifvet: »Förbannad är hvar och en, som hänger på trä» — Rom. 8: 3; 2 Kor. 3: 21;
5 Mos. 21: 23.

14 på det att Abrahams välsignelse måtte i Kristus Jesus komma till hedningarna, och på det att vi måtte genom tron undfå Andens löfte**.

15 Bröder, jag talar efter människors sätt: Ingen förkastar dock eller gör tillägg till

en människas testamente***, sedan det har blifvit stadfäst.

Ebr. 9: 17.

16 Nu blefvo löftena tillsagda åt Abraham och åt hans säd; han säger icke: »och åt säderna», såsom om många, utan såsom om en enda: »och åt din säd», hvilken är Kristus.

1 Mos. 12: 7; 15: 5; 17: 7; 22: 18.

17 Men detta menar jag: Ett testamente, som förut hade blifvit stadfäst af Gud [med afseende på Kristus], kan den lag, som gafs fyrahundratrettio år därefter, icke upphäfva till att göra löftet om intet.

1 Mos. 15: 13, 16; 2 Mos. 12: 40, 41;
Ag. 7: 6.

18 Ty om arvet *komme* af lag, så *komme* det icke mer af löfte. Men åt Abraham har Gud skänkt det genom löfte.

Rom. 4: 13, 14.

19 Hvad *skulle* då lagen *ut-rätta*? Den tillades för öfverträdelsernas skull, till dess den säd skulle komma, åt hvilken löftet hade blifvit gifvet, i det att den ombesörjdes af änglar genom en medlares hand.

Rom. 4: 15; 5: 20.

20 Nu är medlaren icke en endas *medlare*; men Gud är en enda.

21 Är då lagen emot Guds löften? Bort det! Ty om en lag hade blifvit gifven, som kunde göra lefvande, så vore rättfärdigheten verklig af lagen.

* Eller: därigenom att han.

** D. v. s. antingen den utlofvade Anden, eller det af Anden utlofvade.

*** *Diateke*, hvilket ord betyder både *förbund* och *testamente*.

22 Men skriften inneslöt allt under synd, på det att löftet måtte genom tro på Jesus Kristus gifvas åt dem, som tro.

Rom. 3: 9; 11: 32.

23 Men förrän tron kom, bevakades vi under lagen, inneslutna till den tro, som skulle uppenbaras.

24 Alltså har lagen blifvit vårtuktomästare till Kristus, på det att vi må rättfärdigas af tron.

Mt. 5: 17; Ag. 13: 39; Rom. 10: 4.

25 Men sedan tron har kommit, äro vi icke mer under tuktomästaren.

26 Ty alla ären I Guds söner genom tron på Kristus Jesus.

Es. 56: 5; Jh. 1: 12; Rom. 8: 15;

Gal. 4: 5.

27 Ty I, så många som hafven blifvit döpta till Kristus, hafven iklädt eder Kristus.

Rom. 6: 3; 13: 14.

28 Här är icke Jude, ej heller Grek, här är icke träl, ej heller fri, här är icke man och kvinna; ty alla ären I en enda *människa* i Kristus Jesus.

Jh. 17: 21; Rom. 10: 12; 1 Kor. 12: 13;

Ef. 2: 14, 15; Kol. 3: 11.

29 Men ären I Kristi, så ären I ju Abrahams säd och arfvingar enligt löftet.

1 Mos. 21: 12; Rom. 9: 7; Ebr. 11: 18.

4 Kapitlet.

Likasom arfvingen såsom barn är under uppsikt, så äro ock människor, utan tro på Kristus, under lagens trälldom.

Men jag säger: Så länge arfvingen är ett litet barn,

är ingen skillnad mellan honom och en träl, ehuru väl han är herre öfver alltsamman;

2 utan han är under vårdare och förvaltare ända till den af fadren förut bestämda tiden.

3 Så höllos ock vi, då vi voro små barn, i trälldom under världens barnaläror.

Kol. 2: 8.

4 Men när tidens fullhet kom, utsände Gud sin Son, född af kvinna, född under lagen; 1 Mos. 49: 10; Dan. 9: 24;

Ef. 1: 10; Mt. 5: 17.

5 på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen; på det att vi skulle få sonskapet. Jh. 1: 12; Gal. 3: 26.

6 Men emedan I ären söner, sände Gud sin Sons Ande i edra hjärtan, hvilken ropar: Abba*, Fader!

Rom. 8: 15.

7 Alltså är du icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock Guds arfvinge genom Kristus.**

Rom. 8: 16, 17.

8 Men då, när I icke känden Gud, voren I trälur under dem, som till sin natur icke äro gudar; 1 Kor. 8: 4; 12: 2; Ef. 2: 11, 12.

9 nu åter, när I hafven lärt känna Gud, ja, än mer, blifvit kända af Gud, huru kunnen I ånyo vända eder till de svaga och torftiga barnaläror, under hvilka I återigen från början viljen blifva trälur?

1 Kor. 8: 3; 13: 12; Ebr. 7: 18; Kol. 2: 20.

10 I iakttagen dagar och månader och högtider och år.

Rom. 14: 5; Kol. 2: 16.

* Ett kaldeiskt ord, som betyder *fader*.

** A. 1.: så är du ock arfvinge genom Gud.

11 Jag fruktar om eder, att jag måhända förgäfvets gjort mig möda med eder.

12 Blifven såsom jag, emedan ock jag *är* såsom I; bröder, *därom* beder jag eder. I hafven icke gjort mig någon orätt.

13 Men I veten, att jag till följd af köttets svaghet första gången förkunnade för eder evangelium. 1 Kor. 2: 3.

14 Och denna min* frestelse i mitt kött föraktaden I icke, ej heller afskydden, utan I mot-togen mig såsom en Guds ängel, *ja*, såsom Kristus Jesus.

Mal. 2: 7; Mt. 10: 40; Jh. 13: 20.

15 Huru saliga prisaden I eder icke då!** Ty jag gifver eder det vittnesbörd, att om det varit möjligt, hadn I rifvit ut edra ögon och gifvit mig.

16 Har jag alltså blifvit eder fiende, därför att jag har sagt eder sanningen?

17 De nitälska för eder icke rätteligen, utan de vilja afsöndra eder, på det att I skolen nitälska för dem.

Rom. 10: 2; 2 Kor. 11: 2.

18 Men det är godt att i en god sak alltid nitälska, och icke endast, när jag är närvarande hos eder.

19 Mina kära små barn, som jag åter föder med smärta, ända till dess Kristus blir *fullbildad* i eder, 1 Kor. 4: 15; Filem. v. 10; Jak. 1: 18.

20 jag ville, att jag nu vore

tillstädes hos eder och kunde förvandla min röst, ty jag vet mig ingen råd med eder.

21 Sägen mig, I som viljen vara under lagen, hören I icke lagen?

22 Ty det är skrifvet, att Abraham hade två söner, en af tjänstekvinnan och en af den fria. 1 Mos. 16: 15; 21: 1, 2; Ag. 7: 8; Ebr. 11: 11.

23 Men den *som var* af tjänstekvinnan, han var född efter köttet, och den *som var* af den fria, han *var född* genom löftet; Jh. 8: 39; Rom. 9: 7, 8.

24 hvilka *ord* hafva en bildlig betydelse, ty dessa *kvinnor* äro två förbund: det ena är från berget Sinai, som föder till trældom, och detta är Agar.

25 Ty Agar är i Arabien *namnet på* berget Sinai och motsvarar det nuvarande Jerusalem; ty detta trålar tillika med sina barn.

26 Men det Jerusalem, som är ofvantill, är fritt, och det är vår moder. Es. 2: 2; Ebr. 12: 22; Upp. 3: 12; 21: 2, 10.

27 Ty det är skrifvet: »Var glad, du ofruktsamma, som icke föder; brist ut och ropa, du som icke har någon födslo-smärta; ty den ensammas barn äro flera, än hennes, som har man.» Es. 54: 1.

28 Men vi, bröder, äro, liksom Isak, löftets barn.

Rom. 9: 7.

29 Men likasom den efter

* A. 1.: eder.

** A. 1.: Hvar är då *nu* edert salighetsprisande?

köttet födde då förföljde den efter Anden födde, så sker det ock nu.

1 Mos. 21: 9.

30 Men hvad säger skriften? »Drif ut tjänstekvinnan och hennes son, ty tjänstekvinnans son skall icke ärfva med den frias son.»

1 Mos. 21: 10, 12; Jh. 8: 35.

31 Alltså, bröder, äro vi icke en tjänstekvinnas barn, utan den frias.

5 Kapitlet.

Galaterna förmanas att förblifva i Kristi frihet och fara efter kärleken, som är lagens uppfyllelse.

Till frihet har Kristus frigjort oss; stån därför fast och låten icke ånyo binda eder under trældomsok. Rom. 6: 18; 1 Pet. 2: 16.

2 Se, jag Paulus säger eder, att om I låten omskära eder, så skall Kristus intet gagna eder.

Ag. 15: 1.

3 Och jag betygar åter för hvar och en människa, som låter omskära sig, att hon är skyldig att fullgöra hela lagen.

Rom. 4: 4.

4 I ären skilda från Kristus, I som blifven genom lagen rättfärdigade; I hafven fallit ifrån nåden.

5 Ty vi vänta genom Anden af tron rättfärdighetens hopp.

2 Tim. 4: 8.

6 Ty i Kristus Jesus galler hvarken omskärelse eller oomskurenhet något, utan blott en tro, som verkar genom kärlek.

1 Kor. 7: 19; 2 Kor. 5: 16; Gal. 6: 15;

Kol. 3: 11.

7 I lupen väl. Hvem har hindrat eder från att hörsamma sanningen?

Gal. 3: 1.

8 Sådan hörsamhet är icke från honom, som kallade eder.

Gal. 1: 6.

9 Litet surdeg genomsyrar hela degen.

1 Kor. 5: 6.

10 Jag har den förtröstan till eder i Herren, att I icke skolen tänka något annat; men den som oroar eder, han skall bära sin dom, hvem han än må vara.

Gal. 1: 7.

11 Men om jag, bröder, ännu predikar omskärelse, hvarför förföljes jag ännu? Korsets anstötighet har nämligen då blifvit till intet.

1 Kor. 1: 23.

12 O, att de till och med ville stympa sig, de som förvirra eder!

5 Mos. 23: 1.

13 Ty I blifven kallade till frihet, bröder; låten blott icke friheten gifva köttet anledning, utan genom kärleken tjänu* hvarandra.

1 Kor. 8: 9; 1 Pet. 2: 16;

1 Kor. 9: 19; Gal. 6: 2.

14 Ty hela lagen uppfylles i ett enda ord, nämligen detta: »Du skall älska din nästa såsom dig själf.»

3 Mos. 19: 18; Mt. 7: 12; 22: 39; Mk. 12: 31; Rom. 13: 9; Jak. 2: 8.

15 Men om I biten och fränten hvarandra, så sen till, att I icke af hvarandra blifven uppättna.

2 Kor. 12: 20.

16 Men jag säger: Vandren genom Anden, så fullborden I icke köttets begärelse.

Rom. 6: 12; 8: 1, 4, 12; 13: 14;

1 Pet. 2: 11.

* Egentl.: vara träl, slaf.

17 Ty köttet har begärelse mot Anden, och Anden mot köttet; och dessa äro mot hvarandra, på det att I icke mån göra, hvad I viljen.

Rom. 7: 15, f.

18 Men om I drifvens genom Anden, så ären I icke under lagen. Rom. 6: 14; 8: 2.

19 Men köttets gärningar äro uppenbara, och de äro äkten-skapsbrott, horeri, orenhet, lösaktighet, 1 Kor. 3: 3; 6: 9; Ef. 5: 3; Kol. 3: 5.

20 afgudadyrkan, trolldom, fiendskap, tråtor, häftighet, vrede, ränker, partier, söndringar,

21 afund, mord, dryckenskap, vilda upptåg och dylikt; hvarom jag förutsäger eder, såsom jag ock förutsade, att de, som föröfva sådant, icke skola ärfva Guds rike. 1 Kor. 6: 10; Ef. 5: 5; Kol. 3: 6; Upp. 22: 15.

22 Men Andens frukt är kärlek, glädje, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet.

Ef. 5: 8, 9.

23 Emot sådant är icke lagen.

24 Men de, som tillhöra Kristus, hafva korsfäst köttet tillika med lustarna och begärelserna. Rom. 6: 6; Gal. 2: 19.

25 Om vi lefva genom Anden, så låtom oss ock vandra genom Anden. Rom. 8: 5.

26 Låtom oss icke blifva lystna efter fåfängligt pris, så att vi reta hvarandra eller afundas hvarandra.

* Egentl.: tyngder.

6 Kapitlet.

Aposteln förmanar till saktmod, fördragsamhet, ödmjukhet och ihärdighet i att göra godt; berömmar sig af Kristi kors.

Bröder, om ock en människa råkar falla i någon öfverträdelse, så upprätten henne, I som ären andliga, med saktmodighetens ande, och se på dig själf, att icke äfven du må blifva frestad. 1 Kor. 3: 1;

Rom. 14: 1; 1 Kor. 9: 22.

2 Bären hvarandras besvärigheter* och uppfyllen så Kristi lag. Rom. 15: 1; 1 Tess. 5: 14; Jh. 15: 12.

3 Ty om någon tycker sig vara något, ehuru han är intet, så bedrager han sig själf. 1 Kor. 8: 2.

4 Men hvar och en pröfve sin egen gärning, så skall han då blott med afseende på sig själf hafva sin berömmelse, och icke med afseende på någon annan.

5 Ty hvar och en skall bära sin egen börda. Ps. 62: 13; Jer. 17: 10; Rom. 2: 6; Upp. 2: 23.

6 Men den, som undervisas i ordet, tage del med den, som undervisar honom, i allt, som är godt. 1 Kor. 9: 7, 11, 14.

7 Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig, ty hvad en människa sår, det skall hon ock skörda; Lk. 16: 25; Rom. 2: 6.

8 ty den som sår i sitt kött, han skall af köttet skörda förgängelse, men den som sår i

Anden, han skall af Anden skörda evigt lif. 2 Kor. 9: 6.

9 Men när vi göra det goda, låtom oss icke fälla modet, ty vi skola i sinom tid skörda, om vi icke tröttna. 2 Tess. 3: 13.

10 Därför, såsom vi hafva tid, låtom oss göra det goda mot alla, men isynnerhet mot våra trosbröder. Ef. 2: 10.

11 Sen, hvilket stort bref* jag skrifver till eder med min egen hand!

12 Alla som vilja gifva sig ett fagert sken i köttet, de nödgä eder att låta omskära eder, endast på det att de icke må förföljas med Kristi kors.

Fl. 3: 18.

13 Ty icke heller de, som låta omskära sig, iakttaga lagen själfva, utan de vilja, att I skolen låta omskära eder, på

det att de må berömma sig af edert kött.

14 Men bort det, att jag skulle berömma mig af något annat än af vår Herre Jesu Kristi kors, genom hvilket** världen är korsfäst för mig, och jag för världen!

Ords. 29: 27; Rom. 6: 6; Gal. 2: 19.

15 Ty i Kristus Jesus gäller hvarken omskärelse eller oomskurenhet något, utan *allenast* en ny skapelse.

Kol. 3: 11; 1 Kor. 7: 19; 2 Kor. 5: 17; Gal. 5: 6.

16 Och alla som vandra efter denna regel, öfver dem *vare* frid och barmhärtighet, samt öfver Guds Israel. Ps. 125: 5.

17 Hädanefter må ingen göra mig bekymmer; ty jag bär [Herren] Jesu märken på min kropp.

2 Kor. 4: 10.

18 Vår Herre Jesu Kristi nåd *vare* med eder ande, bröder. Amen.